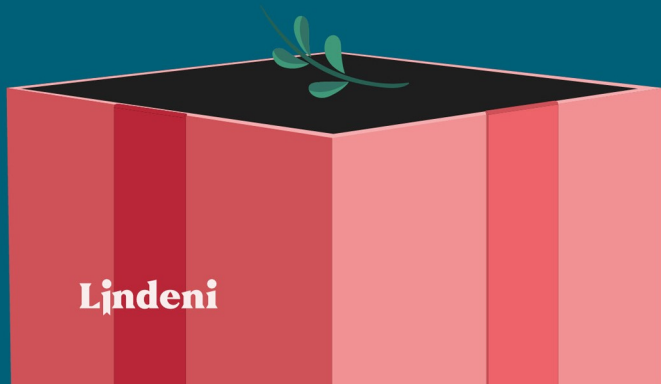

~~~~ *Sophie Kinsella* ~~~~

DOKONALÉ PREKVAPENIE

Ljndeni

Dokonalé prekvapenie

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.linddeni.sk
www.albatrosmedia.sk

Lindeni

Sophie Kinsella

Dokonalé prekvapenie – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2020

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS **MEDIA**

DOKONALÉ PREKVAPENIE

~~~~ *Sophie Kinsella* ~~~~

DOKONALÉ PREKVAPENIE

Ljndeni

Venujem Henrymu

„Dnešní dvadsaťroční ľudia majú trikrát väčšiu šancu dožiť sa sto rokov v porovnaní so svojimi prarodičmi a dvakrát väčšiu v porovnaní s rodičmi.“

Národný štatistický úrad, 2011

„Naše očakávania ohľadom dĺžky života sa prudko menia, čo znamená, že musíme radikálne zmeniť pohľad na to, čo budeme robiť v živote neskôr...“

Sir Steven Webb,
minister sociálnych vecí Veľkej Británie, 2010 – 2015

PROLÓG

Mám taký malý tajný slovníček na svojho manžela. Slová som vymyslela sama, aby som ho nimi mohla opísať. Nikdy by som mu ich neprezradila, ale občas mi len tak vyskočia v hlave. Napríklad...

Zmätený: milo zvráštená tvár; keď je zmätený, obočie mu vyletí nahor a ako keby prosil: „Vysvetli mi to!“ Dan nerád býva zmätený, má radšej všetko na rovinu. Jasné a bez najmenších pochybností.

Napätý: tak sa správa a tvári sa defenzívne, keď príde napríklad na návštevu môj otec. (Myslí si, že si to nevšímam.)

Zdrvený: keď mu život zrazu uštedrí nečakanú ranu rovnou do tváre, až doslova lapá dych.

Vymyslela by som veľa takých slov a hodili by sa na všetlikoho. Napríklad aj na mňa. Jedno z nich by mi dokonale sadlo. Viete čo, práve teraz som zdrvená ja. Nevieť sa nadýchnuť a brní mi celá tvár. Ako herečka v telenovele. Lebo, po prvé, nenápadne som vošla do Danovej pracovne, lebo je, po druhé, v práci, a nevie, čo robím. Po tretie, otvorila som tajnú zamknutú zásuvku a po štvrté, neverím vlastným očiam, čo som v nej našla, na čo civiem a držím to v ruke.

Civím na to a plecيا sa mi prudko nadvihujú a klesajú. Môj mozog kričí vydesené správy typu: *Čo to je? Znamená to... To musí byť nejaký omyl. Určite je to omyl.*

No najhoršie zo všetkého bolo jedno: *Vari mala Tilda celý čas pravdu? Je to moja chyba?*

Cítim, ako sa mi do očí tlačia slzy, ako vo mne rastie nedôvera. Aj strach. Ani neviem, čoho sa vo mne zbiera viac. Ale viem. Viac je nedôvery, ktorá sa mení na hnev. „To myslíš vážne?“ mám chuť zakričať nahlas. „Naozaj to myslíš vážne, Dan?“

No nepoviem nič. Odfotím si to mobilom, lebo... človek nikdy nevie. Možno sa mi to ešte zídne. Všetko, čo som našla, poukladám naspäť do zásuvky, zatvorím ju, zamknem, skontrolujem (som trochu posadnutá, keď ide o zamykanie dverí, vypínanie práčky a tak ďalej; síce nie natoľko, aby ma zatvorili do blázinca, len trochu... veď viete). Vyjdem odtiaľ ako páchatel' z miesta činu.

Myslela som si, že o svojom manželovi viem všetko a že on vie všetko o mne. Videla som ho plakať ako dieťa. Počula som ho kričať zo spánku: „Rozšliapnem ťa ako červa!“ A on ma na dovolenke videl, ako si periem spodné nohavičky, lebo v hoteli za to pýtajú nehorázne sumy, dokonca mi ich zavesil na vešiak na uteráky.

Vždy sme boli dokonalá dvojica. Ideálna. Nerozlučná. Akoby sme jeden druhému čítali myšlienky. Dokončovali sme jeden namiesto druhého vety. Myslela som, že už ničím nedokážeme jeden druhého prekvapiť.

No asi som sa poriadne mýlila.

PRED PIATIMI TÝŽDŇAMI

Začalo sa to, keď sme oslavovali desiate výročie svadby. Kto by si to len pomyslel?

Musím povedať, že ide o to, že sa súčasne dejú dve veci: 1. Komu by zišlo na um, že sa to začne v taký krásny deň? 2. Komu by napadlo, že to spolu tých desať rokov vydržíme?

Nemám na mysli roky nášho manželstva. Myslím desať rokov odvtedy, čo sme sa zoznámili. Bolo to na narodeninovej oslave mojej spolubývajúcej Alison. Vtedy sa navždy zmenil náš život. Dan mal na starosti gril, ja som si prišla po burger a...

Nie, nebola to láska na prvý pohľad. Povedala som si: Hmmm. Bože, tie oči, tie ruky. Sympatický. Mal oblečené modré tričko, ktoré sa mu hodilo k očiam. Bol opásaný zásterou a hamburgery vypekal jedna radosť. Ako keby to robil od narodenia. Akoby bol kráľom hamburgerov.

Čudné, ale šikovnosť pri pečení hamburgerov mi nikdy nepripadala ako kladná vlastnosť u muža. Lenže...

Šla som sa teda opýtať Alison, kto to je (kamarát z univerzity, pracuje v oblasti nehnuteľností, je fajn), a začala som s ním flirtovať. Neviedlo to nikam, a tak som Alison donútila, aby nás dvoch pozvala k sebe na večeru. Ani to

nezabralo, a tak som naňho „úplnou náhodou“ natrafila v City. Raz som dokonca mala hlboký výstrih (ako nejaká zúfalka). Vtedy si ma konečne všimol a pozval ma na rande, ale bola z toho láska až na piaty pohľad, ako sa hovorí.

Teraz sa vyhovára, že sa vtedy ešte nespamätal z predchádzajúceho vzťahu a nebol celkom vo svojej koži.

Ostatným sme to však prerozprávali trochu inak. Napríklad o tom výstrihu nemuseli vedieť všetci.

V každom prípade sa vráťme na začiatok: pozreli sme si pri tom grile do očí a tak sa to začalo. Bola to osudná chvíľa, čo poznamenala celý náš život. Takú chvíľu si človek uchová v srdci. A napríklad po desiatich rokoch ju oslávi večerou v bare.

Bar sme si obľúbili. Dobre tu varia a je tu fajn atmosféra. S Danom sme si obľúbili aj iné veci, napríklad filmy, stand-up šou, prechádzky, ale trochu sa aj odlišujeme. Ja by som napríklad nikdy necvičila na rotopéde. Dan by napríklad nikdy nešiel kupovať vianočné darčeky. Vo všeobecnosti ho darčeky nezaujímajú, takže bojujeme pred každými narodeninami. (Ja: „Určite niečo chceš. Premýšľaj.“ Dan premýšľa: „Kúp mi... hm... Nemáme pesto. Kúp mi jeden pohárik.“ Ja: „Pohárik pesta na narodeniny?“

Žena v čiernych šatách nás vedie k stolu a podá nám jedálne lístky v sivých doskách.

„To je nový jedálny lístok,“ vysvetľuje nám. „Hneď tu bude čašník.“

Nový jedálny lístok! Keď sa žena vzdiali, mrknem na Dana a vidím, ako sa mu zaleskli oči.

„Naozaj si to myslíš?“ doberám si ho.

„Pravdaže,“ prikývne.

„Namyslenec,“ odvrknem.

„Dobre, prijímam výzvu. Máš papier?“

„Mám.“

Vždy nosím v kabelke papier a ceruzku, lebo túto hru hráme ustavične. Podám mu pero a list z notesa, sebe nechám ceruzku a ďalší list.

„Fajn, ideme na to,“ prehodím.

Obaja stíchname a prezeráme si jedálne lístky. Majú tu pražmu aj kambalu, čo trochu komplikuje situáciu... ale aj tak viem, čo si Dan objedná. Bude sa ma snažiť zmiasť, ale ja ho aj tak dobehnem. Jednoducho viem, ako premýšľa.

„Mám.“ Dan napíše na papier niekoľko slov a zohne ho.

„Aj ja.“ Dopíšem a zložím papier vo chvíli, keď k nášmu stolu podíde čašníčka.

„Čo budete piť?“

„Niečo si dáme a objednáme si hneď aj jedlo.“ Usmejem sa na ňu. „Ja si dám negroni, hrebenatky a kurča.“

„Ja gin s tonikom,“ povie Dan a čašníčka dodá: „Teda aj vy hrebenatky a kurča.“

Čašníčka odíde a my počkáme.

„Dostala som ťa!“ Posuniem papier k Danovi. „Hoci ten gin s tonikom som neuhádla. Myslela som, že si dáš šampanské.“

„Ja som uhádol všetko. Dokelu!“ Podá mi papierik a ja čítam: *Negroni, hrebenatky, kurča*, napísal svojím pekným písmom.

„Dokelu!“ vykriknem. „Myslela som, že budeš tipovať homára.“

„S polentou? Ale choď!“ Usmeje sa a doleje mi vodu.

„Viem, že si mal záľusk na tú kambalu.“ Okato dávam najavo, ako dobre ho poznám. „Váhal si medzi ňou a pražmou, ale pražma ťa presvedčila šafranom a feniklom.“

Dan sa usmeje ešte širšie. Dostala som ho.

„Mimochodom, rozprávala som sa s...“

„Fajn, a čo povedala?“

„Že môže.“

„Výborne.“ Dan si odpije vody a v duchu si túto otázku vyškrtnie zo zoznamu.

Tak náš rozhovor prebieha vždy. Rovnako uvažujeme, nedokončíme vetu, používame rôzne skratky. Nemusela som hovoriť: Rozprávala som sa s Karen, ktorá nám stráži deti, či môže. A on tomu rozumie. Nieže by sme mali rovno paranormálne schopnosti, ale zvyčajne si vieme domyslieť, čo chce povedať ten druhý.

„Musíme sa porozprávať aj o maminých...“ Znova si odpije vody.

„Viem. Možno by sme sa tam mohli zastaviť rovno z...“

„Výborný nápad.“

Nemusíme sa baviť o narodeninovej oslave jeho matky a že by sme sa tam mohli zastaviť cestou z hodiny baletu našich dcér. Obaja to dobre vieme. Posuniem mu košík s chlebom a viem, že si vezme kváskový. Niežeby ho mal tak rád, ale vie, že ja mám zasa rada focacciu. Taký je Dan. Nechá vám kus vášho obľúbeného chleba.

Prinesú nám gin s tonikom a kokteil a my si pripijeme. Dnes sa nikam neponáhľame, lebo máme voľno celé popoludnie. Musíme si obnoviť zdravotnú poisťku, preto ideme popoludní obaja k lekárovi.

„Desať rokov,“ prehodím a zdvihnem obočie. „Desať rokov.“

„Neuveriteľné.“

„Dokázali sme to.“

Desať rokov. To je teda úspech. Ako keby sme vyliezli na nejaký štít. Celé desaťročie. Trikrát sme sa za ten čas sťahovali, zvládli jednu svadbu, narodili sa nám dvojčatá a kúpili sme asi dvadsať súprav políc z Ikey... prakticky celý život.

Máme šťastie, že tu stále sme a stále sme spolu. To si dobre uvedomujem. Ostatné páry, ktoré poznáme, nemali také šťastie. Napríklad moja kamarátka Nadia sa v priebehu troch rokov vydala aj rozviedla. Jednoducho jej to nevyšlo.

S láskou pozerám na Danovu tvár, ktorú tak dobre poznám, na jeho výrazné líčne kosti a zdravú červenú farbu pokožky posiatej pehami, lebo rád a často jazdí na bicykli. Pozerám na jeho svetlohnedé vlnité vlasy. Na modré oči. Vidím v nich energiu, ktorá z nich sála aj počas obeda.

Pozerá sa na svoj mobil a ja na svoj. Počas stretnutí si to nezakazujeme, lebo kto by vydržal pri jedle ani raz sa nepozrieť na mobil.

„Niečo som ti priniesol,“ povie zrazu. „Viem, že ešte nemáme výročie, ale...“

Vyberie balíček v tvare obdĺžnika a ja viem, že je to kniha o upratovaní v domácnosti, ktorú som si chcela prečítať.

„Fíha!“ vykriknem, keď balíček otvorím. „Ďakujem. Aj ja mám pre teba niečo...“

Uznanlivo sa usmeje, keď balíček poťažká. Zbiera ťažidlá, takže mu na každé narodeniny alebo pri nejakej zvláštnej príležitosti nejaké zoženiem. (A k nemu pohárik pesta.) Idem na istotu. Nie, nie na istotu, to je nudne povedané, a my určite nie sme nudní. Je to... viem, že ho to poteší, a prečo míňať peniaze na niečo, čo ho možno nepoteší?

„Páči sa ti?“

„Páči.“ Skloní sa ku mne, aby ma pobožkal, a šepne: „Lúbim ťa..“

„Aj mne sa páči,“ šepnem.

O trištvrte na štyri sedíme v ordinácii u lekára a cítime sa výborne, ako ľudia, ktorí nemusia popoludní pracovať. Deti sú ešte v škôlke a pred chvíľou sme si dopriali výborné jedlo.

Predtým sme doktora Bamforda nepoznali – vybrala nám ho poisťovňa – a je to ozajstná osobnosť. Do ordinácie nás zavolať naraz, čo je trochu nezvyčajné. Odmeria nám tlak, kladie veľa otázok a prezrie si testy fyzickej zdatnosti, ktoré sme už absolvovali. Zapisuje do formulárov a zároveň rozpráva nahlas teatrálnym hlasom.

„Pani Winterová, krásna tridsaťdvaročná dáma, ktorá nefajčí a stravuje sa zdravo...”

Pri slovách „stravuje sa zdravo“ na mňa Dan žmurkne, ale ja sa tvárim, že som si to nevšimla. Dnes nie je obyčajný deň, dnes predsa oslavujeme. A ja som si musela dať dvojtitú porciu čokoládovej peny. Všimnem si svoj odraz v sklených dvierkach skrinky a hneď sa trochu vystriem a vtiahnem brucho.

Mám dlhé vlnité blond vlasy. Naozaj sú dlhé až po pás. Vyzerám trochu ako Rapunzel. Nosím ich dlhé od detstva a nikdy sa neviem odhodlať, aby som si ich dala ostrihať. Akoby boli súčasťou môjho ja, akoby ma definovali. Sú moje. Aj môj otec ich obdivoval. Takže asi toľko.

Aj naše dvojčatá majú svetlé vlasy a ja to ešte zdôrazňujem tým, že im často obliekam páskované tričká Scandi a šatové sukne. Vlastne som ich tak obliekala až do tohto roku, keď sa obe rozhodli, že sa im páči futbal a chcú nosiť krikľavomodré nylonové tričká Chelsea. Danovi to nevyčítam. Väčšinou.

„Pán Winter, silný muž, tridsaťdvaročný...” Doktor Bamford teraz číta z Danovej zdravotnej karty a ja mám chuť odfrknúť. „Silný a zdravý muž.” To sa Danovi určite pozdáva.

Chcem povedať, že cvičí, vlastne cvičíme obaja. Nedá sa povedať, že by bol nejaký svalnatý. Len... áno, doktor má pravdu, je silný. Jedným slovom chlap.

„Tak, to by sme mali.“ Doktor Bamford čosi dopíše, zdvihne hlavu a uškrnie sa. Nosí parochňu, čo som si všimla, hneď ako som sem prišla, ale dávala som si pozor, aby som naňho príliš okato nehladela. Zháňam totiž financie pre jedno malé, ale jedinečné múzeum v centre Londýna, Willoughby House, a často sa stretávam so staršími pánmi. Videla som už veľa parochní, niekedy boli fajn, inokedy hrozné.

„Úžasná dvojica,“ doktor Bamford súhlasne pokyvuje hlavou, ako keby nám dával vysvedčenie na konci školského roka. „Ako dlho ste už manželia?“

„Sedem rokov,“ odvetím. „A ešte predtým sme spolu chodili. Takže sa poznáme už desať rokov.“ Stisnem Danovi s láskou ruku. „Práve dnes máme desiate výročie!“

„Desať spoločných rokov,“ prikývne Dan.

„Gratulujem! Máte úžasný rodostrom.“ Doktor pozerá do našich záznamov. „Všetci starí rodičia stále žijú a sú v dobrej kondícii, ostatní zomreli vo vysokom veku.“

„To je pravda,“ prikývne Dan. „Aj moji starkí sú stále nažive a darí sa im. Sylviin starý otec a stará mama žijú v južnom Francúzsku.“

„Nalievajú sa pernodom,“ uškrniem sa na Dana.

„Ale máte len troch žijúcich rodičov?“

„Môj otec zahynul pri automobilovej nehode,“ prehodím.

„Hm.“ Doktor Bamford so súcitom prižmúri oči. „Ale inak bol zdravý?“

„Áno. Mimoriadne. Bol neskutočne zdravý. Bol úžasný, bol...“

Nezdržím sa a vezmem mobil. Otec bol okrem toho aj veľký fešák. Doktor Bamford to musí vidieť, aby to pochopil. Keď sa stretnem s ľuďmi, ktorí nepoznali môjho otca,

cítim takmer hnev, že ho nikdy nevideli, že nepocítili jeho silné zovretie ruky, takže nechápu, o čo prišli.

Vyzeral ako Roberd Redford, aspoň tak hovorievali ľudia. Mal také vyžarovanie. Charizmu. Bol to zlatý človek, aj keď bol starší, a potom nám ho osud vzal. A hoci odvtedy prešli už dva roky, stále sa občas zobudím s tým, že na to na chvíľu zabudnem, a potom si to s hrôzou uvedomím.

Doktor pozorne pozerá na fotografiu môjho otca. Je z môjho detstva, našla som ju až po jeho smrti a naskenovala som si ju do mobilu. Asi ho fotila mama. Sedíme na nej s otcom na terase nášho starého domu pod magnóliou. Na niečom sa smejeme a na svetlé vlasy nám dopadá slnko cez lístie stromov v podobe nepravidelných škvrn.

Pozorne sledujem doktora Bamforda, čo on na to, a v duchu si želim, aby vykrikol: „Ach, koľká strata pre svet. Ako ste to zvládli?“

Neurobí to však. Zo skúsenosti viem, že čím viac času uplynulo od otcovej smrti, tým bude človek, ktorý ho nepoznal, reagovať zdržanlivejšie. Doktor len kývne hlavou, vráti mi mobil a prehodí: „Pekný záber. Takže očividne ste aj vy zdedili všetko po svojich zdravých príbuzných. Ak nezhyniete pri nejakej nehode, predpovedám vám obom dlhý život.“

„Super!“ vykrične Dan. „Presne to sme chceli počuť.“

„V dnešnej dobe žijú už ľudia dlhšie.“ Doktor Bamford sa priateľsky usmeje. „Ja sa zaoberám dlhovekosťou. Priemerná dĺžka ľudského života sa každý rok zvyšuje. Ale ľudia si to zatiaľ neuvedomili. Vláda... priemysel... dôchodkové piliere... nikto z nás s tým nevie udržať krok.“ Usmeje sa. „Napríklad čo očakávate, ako dlho budete žiť vy?“

„No,“ Dan váha s odpoveďou. „Vlastne ani neviem. Osemdesiat rokov? Osemdesiatpäť?“